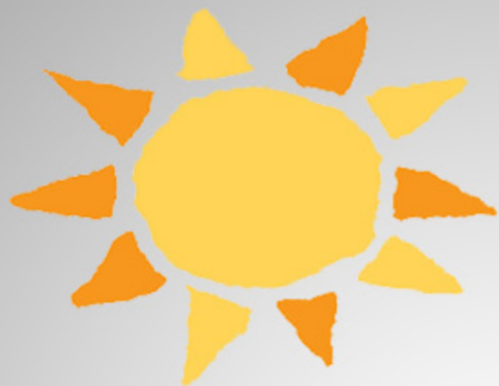

မေတ္တာ ... နံနက်ခင်း

အတွေးရသစာစု

ဦးဘုန်း(ဓာတု)မန္တလေး

မေတ္တာအာရုဏ်ဦး...

မေတ္တာပို့သံများ ဝေစီနေသည့် နံနက် အရုဏ်ဦးများကို ကျွန်တော် တို့ ပိုင်ဆိုင်ကြပါသည်။ ။

လူတစ်ဦးမှ အခြားလူတစ်ဦးပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ လူတစ်ဦးမှ အခြားသော ကိုယ်နှင့် ဆက်စပ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်သို့ လည်းကောင်း မေတ္တာထားခြင်း ဆိုသည် မှာ မည်သည့် စရိုက်လက္ခဏာများ ရှိလေသည် ကို ကျွန်တော် သိချင်ပါသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့်...။

စွမ်းဆောင်ရည် နည်းသူများ သည် လောကကြီးအပေါ်၌ မေတ္တာထား၍ ရနိုင်ပါမည်လား။

ထို့အတူ...ရိုးသားမှု မရှိခြင်းသည် မေတ္တာကင်းမဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆိုဆုံးမရ ခက်ခြင်း၊ စိတ်ထားကြမ်းတမ်းခြင်း၊ လွန်ကဲတက်ကြွသော မာနရှိခြင်းတို့ သည် လည်း မေတ္တာ ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်သဘာဝများ သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု မရှိသူ၊ သူတကာကို အပူရှာသူ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသူ၊ ဟန်လုပ်တတ် သူတို့ သည် လည်း လောကကြီးအပေါ်၌ မည်ကဲ့သို့ မေတ္တာထား၍ ရနိုင်ပါမည်လား။

မိမိစိတ်ကိုမှ မိမိ...ထိန်းကျောင်းနိုင်စွမ်း မရှိသူ၊ နေရာတကာမှာ ဉာဏ်ဖြင့် ယှဉ်ပြီး အလုပ်မလုပ်တတ်သူ၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော စရိုက်ရှိသူ တို့ သည် လည်း မေတ္တာရှင်ကြီးများ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ပုဂ္ဂိုလ်စွဲကြီးသူတို့ သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို စွဲလမ်းနေမှုကြောင့် အများ နှင့် ဆက်စပ်သော အမှုကိစ္စများ အပေါ် မေတ္တာသက်ရောက်နိုင်မှုရှိနိုင်ပါ့မလား။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ ၏ ကဲ့ရဲ့ ခြင်းကို ခံနေရသူသည် မေတ္တာပိုင်ရှင် အစစ် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

စဉ်းစားကြဖို့ ၊ တွေးဆကြဖို့ အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဤ ‘မေတ္တာနံနက်ခင်း’ဆိုသည့် အတွေးရသစာစု ဖြစ်ပေါ်လာရပါတော့သည် ။

အထူးအားဖြင့် ဤစာစုသည် လူကြီးဖြစ်လာမည့် လူငယ်များကို ရည်ရွယ်ပြုစုပါသည် ။

မေတ္တာအင်အားဖြင့်...

ဦးဘုန်း(ခါတု) မန္တလေး

၀၉၄၄၄၀၂၆၄၀၉

ကျေးဇူးတင်၊ ဂုဏ်ယူ၊ ဝမ်းမြောက်ရပါတယ် ဦးဘုန်း

မေတ္တာပွားများ ၊ အကျိုးကားဟူ
အိပ်မူချမ်းသာ၊ နိုးခါသုခ
ကောင်းပြအိပ်မက်၊ နှစ်သက်လူတို့
နတ်တို့ ချစ်ခင်၊ နတ်ပင်စောင့်နေ
မီးရေးမဖျက်၊ ငြိမ်သက်တည်ကြည်
ကြည်လင်မျက်နှာ၊ သေခါမမှိုင့်
ဗြဟ္မာတိုင်းသား၊ ဆယ့်တစ်ပါးကို
လိုလားကြကုန်ရာသတည်း...

ယင်းသည် မေတ္တသုတ္တန်များ လာ မေတ္တာအကျိုးပြ စကားများ ဖြစ်သည် ။ မေတ္တာကို အမြဲလက်ကိုင်ထား သုံးစွဲသင့်ကြောင်း ဖော်ညွှန်းနေသည် ။ အလွန်အားရဖွယ် ကောင်းသည် ။

လက်ဖျောက်တီးကာမျှပင်ဖြစ်စေ မေတ္တာစိတ် ဖြစ်ထွားပွားများ နေသော ရဟန်းသည် ဈာန် မဆိတ်သုဉ်းဘဲ နေသူဖြစ်သည် ။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ သာသနာပြုနေသူလည်း ဖြစ်သည် ။ ဘုရားစကား မြေဝယ်မကျ နားထောင် လိုက်နာကျင့်သုံးသူလည်း ဖြစ်သည် ။ ဒကာ၊ ဒကာမများ လှူဒါန်းသော ဆွမ်း(တိုင်းပြည်ဆွမ်း ၊ ပြည်သူ့ဆွမ်း) ကို အ

ချည်းနှီး အလဟဿ ဘုဉ်းပေး နေသူမဟုတ်။ အကျိုးရှိရှိ ဘုဉ်းပေးနေသူ ဖြစ်သည် ။ မေတ္တာစိတ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပွားများ နေလျှင် ပြောဖွယ်ရာမရှိ၊ အလွန် အကျိုးကြီးမားသည် သာ။

သူတစ်ပါး အကျိုးစီးပွား ဖွံ့ထွားအောင် စောင့်ရှောက်ကူညီပေးမှုသည် မေတ္တာ ပင်ဖြစ်သည် ။ မေတ္တာသည် သတ္တဝါတို့ ၏ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ လိုလားမှု၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု ဖြစ်သည် ။ သူတစ်ပါး ချမ်းသာရေး ၊ ရပ်ရွာ အေးချမ်းရေး၊ တိုင်းပြည် ငြိမ်းချမ်းရေး ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ သတ္တဝါများ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာရေး...စသည် တို့ ကို စွမ်းနိုင်ရာမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေခြင်းသည် ကာယကံမေတ္တာဖြစ်သည် ။ ပရဟိတ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ လွန်စွာ လိုအပ်လျက် ရှိသည် ။

သတ္တဝါတွေ ဘေးရန်ကင်းပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ... မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစွာ ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ...။

လူအချင်းချင်း၊ လှည့်ပတ်ခြင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ...။

အထင်သေးခြင်း၊ အချင်းချင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ...။

ဆင်းရဲလိုခြင်း၊ အချင်းချင်း ၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ...ဟု နှုတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုကာ မေတ္တာပို့နေခြင်းသည် ဝစီကံ မေတ္တာဖြစ်သည် ။ မလှည့်မပတ်ဘဲ ရိုးသားမှန်ကန်စွာ ပြောပြခြင်း လမ်းညွှန်ခြင်းသည် လည်း ဝစီကံမေတ္တာပင် ဖြစ်သည် ။ သတ္တဝါတွေ ကြီးပွားငြိမ်းချမ်း ပျော်ရွှင်စေလိုသော စိတ်ဖြင့်သတ္တဝါများ အပေါ် မိမိစိတ်များ လွှမ်းခြုံပေး နေခြင်းသည် မနောကံမေတ္တာဖြစ်သည် ။ မနောကံမေတ္တာသည် အရင်းခံကျသကဲ့သို့ ဝစီကံ မေတ္တာသည် လည်း ပဓာနကျကာ ကာယကံမေတ္တာမြောက်ပို့ အဓိက ဖြစ်သည် ။ ယင်းမေတ္တာဖြစ်ပေါ်စေသော အကြောင်းများကို မေတ္တာ

သုတ်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓက တိကျစွာ ညွှန်ပြခဲ့သည်။ ။

ယနေ့ရွတ်နေသော မေတ္တာသုတ်တွင် ပါဠိဂါထာ (၁၁) ပိုဒ် ရှိသည်။ ။ ပထမနှစ်ပိုဒ်ဖြစ်သော ‘ယဿာနဘာ ဝတော ယက္ခာ...ပရိတံ တံဘဏာ မဟေ’ ဂါထာသည် မေတ္တာသုတ် တရားတော် ရွတ်ဆိုပွားများ ရာ၌ အားစိုက်ပွား များ လိုစိတ်ရှိအောင် ချီးမွမ်းထားသော ဂါထာဖြစ်သည်။ ။ မြတ်ဗုဒ္ဓ စကားတော်များကို အကျဉ်းချုံးကာ ရှေးပညာရှင် များ စီကုံးထားသော ဂါထာဖြစ်သည်။ ။

‘ကရဏီယ မတ္တကုသလေန...ယေန ဝိညူပရေ ဥပဒေယျံ’ အထိသည် မေတ္တာဖြစ်စေသော အရင်းခံ အကြောင်းတရားများကို ဖော်ပြထားသည်။ ။ ‘သုခိနောဝ...ဒုက္ခမိစ္ဆေယျ’ အထိသည် မေတ္တာပို့ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့် မေတ္တာပို့ပုံများ ညွှန်ပြထားသည်။ ။

"မာတာ ယထာ နိယံပုတ္တ ...ဗြဟ္မမေတံ ဝိဟာရ မိမမာဟု " အထိသည် မေတ္တာပွားသူ စိတ်ထားနှင့် အမူအရာတိုင်းမှာ မေတ္တာဓါတ်ရှိရပြီး မေတ္တာအကြည်ဓာတ် ရှိနေသည် မြင့်မြတ်စွာနေထိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်းကို သိစေပါသည်။ ။

‘ဒိဋ္ဌိဉ္စ အနုပဂ္ဂမ္မ...န ဟိ ဇာတုဂ္ဂဗ္ဘသေယျ ပုနရေတိ’ အထိသည် မေတ္တာစာရန် ရှိပြီးသူသည် ဥပါဒါန်အစွဲ မရှိအောင် သီလရှိသူ ၊ မဂ်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူ ၊ ကာမတို့ ၌ ငြိတွယ်တပ်မက်မှု ပယ်ဖျောက်နိုင်သူ ဖြစ်ကာ ဘဝ ပြတ်အောင်စွမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ ဖော်ကျူးထားသည်။ ။ မေတ္တာသည် အရိယာ ဖြစ်သည် ထိ ကောင်းကျိုးရနိုင်သည် ဟု သိစေသည်။ ။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် မေတ္တာသုတ်ကို ဟောရာ၌ မေတ္တာဖြစ်သော အရင်းခံ အကြောင်းများကို ရှေးဦးစွာ ညွှန်ကြား တော်မူခဲ့သည်။ ။ ယင်းညွှန်ကြားချက်ကို စာရေးဆရာ ဦးဘုန်း(မာတု)က ပိဋကတ်တော်နှင့် မဆန့်ကျင်

စေဘဲ ခေတ်ဥပမာများ ဖြင့် ပေါ်လွင်ထင်ရှားအောင် ခေတ်မီစွာ အတွေး ထက်ထက် အရေးသွက်သွက်ဖြင့် ‘မေတ္တာ ... နံနက်ခင်း’ဟု စာပန်းချီ စီခြယ်ထားပါသည်။

စာရေးသူသည် မေတ္တာသုတ်ကို ခေတ်အဆက်ဆက် ပညာရှင်များ ဖွင့်ဆိုရှင်းပြ ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များ စွာကို ပါဠိဘာသာ၊ မြန်မာဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပါ ဖတ်ရှုလေ့လာဖူးပါသည်။ သူ့ခေတ်နှင့် သူ့ကိုက်ညီသော စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ ။ လေးစားဦးခိုက်ရသော စာအုပ်များ လည်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုစာအုပ်များ သည် မေတ္တာသုတ်၏ ရှေ့ပိုင်း မေတ္တာဖြစ်သော အရင်းခံအကြောင်းများကိုသာ အဓိကဖွင့်ဆိုရှင်းပြ ရေးသားထားပါသည်။ ။ ကျန်အပိုင်းများ ကို ပါးပါးလှုပ်လှုပ်သာ ‘လှေ နောက် ရေပါ’ သဘော ခရီးသွားဟန်လွဲ ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ ။ စာရေးသူ ကိုယ်စား ရေးသာသည် ဟု ပင် ခံယူချင်ပါသည်။ ။ စာရေးသူကို ဆရာမ ဒေါက်တာဇင်မာဦးက မေတ္တာဖြစ်စေသော အရင်းခံ အကြောင်းများကို စာတစ်အုပ်ရေးရန် ဟောပြောရန် တောင်းဆိုဖူးပါသည်။ ။ ‘အလျဉ်းသင့် လျှင် ရေးသားမည်၊ ဟောပြောမည်’ဟု ကတိပြုထားသည်။ ။ ယခု ဆရာ ဦးဘုန်းက မေတ္တာဖြစ်စေသော အရင်းခံအကြောင်းများကို ‘မေတ္တာ ... နံနက်ခင်း’ဟု ရေးသားထုတ်ဝေလေသောကြောင့် စာရေးသူ တာဝန်ကို ကူပြီး ထမ်းရာရောက်သည့် အတွက် ‘ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူ ရပါတယ် ဆရာဘုန်း’ ဟု ရင်ထဲက လှိုက်လှဲစွာ ဟစ်ကြွေးမိပါသည်။ ။ သမိုင်းပေးတာဝန် ကျေပွန်သော ဆရာဘုန်း ဖြစ်သည် ဟု ကမ္မည်းတင် ချင်ပါသည်။ ။

‘ဝါခေါင်လပြည့် မေတ္တာအခါတော်နေ့’ ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိနေ၊ ပြောနေကြသည်။ ။ ယင်းနေ့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓက ရဟန်းငါးရာတို့ အား မေတ္တာသုတ်ဟောပြောသောနေ့ ဖြစ်သည်။ ။ ဆရာဦးဘုန်းက ပြည်

ထောင်စုနေ့ကို မေတ္တာနေ့ဟု ကျင့်သုံးမှု ရှုထောင့်မှ တင်ပြထားသည်။
'ပြည်ထောင်စုနေ့သာ မရှိရင် လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ ပြည်ထောင်စုနေ့ဆိုတာ တိုင်းရင်းသားအားလုံးရဲ့ မေတ္တာဓာတ်များ စုစည်းတဲ့ နေ့၊ မေတ္တာပျိုးပင်များ ရှင်သန်တဲ့ နေ့၊ မေတ္တာနေခြည်နုနု အရုဏ်ကျင်းတဲ့ နေ့၊ မေတ္တာနေပဲ' ဟု ရှင်းပြထားသည်။ ယင်းသို့ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်များ ပြည့်လျှံနေသော 'မေတ္တာ ... နံနက်ခင်း' ဖြစ်သည်။

‘မေတ္တာသည် အစွမ်းအထက်ဆုံး အင်အားဖြစ်သည်။

မေတ္တာသည် အပူငြိမ်းဆေး ဖြစ်သည်။

မေတ္တာသည် ငြိမ်းချမ်းရေး၏ မျိုးစေ့ ဖြစ်သည်။

မေတ္တာသည် လောက၏ အသက်ဓာတ် ဖြစ်သည်။

မေတ္တာသည် သတ္တဝါတိုင်း တောင့်တသော အလင်းဓာတ် ဖြစ်သည်
' ဟု ဆရာဘုန်းက မေတ္တာသဘောကို ဖွင့်ဆိုကာ ...

‘မေတ္တာအင်းအားဖြင့် လောကကြီး၏ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖော်ဆောင်ကြပါစို့...၊ မေတ္တာအင်အားဖြင့် လောကကြီးကို စောင့်ရှောက်ကြပါစို့...’ ဟု ဆရာဘုန်းက နှိုးဆော်ဖိတ်ခေါ်ထားပါသည်။

မေတ္တာအင်အားဖြင့် မေတ္တာနံနက်ခင်း၊ မေတ္တာနေ့လယ်ခင်း၊ မေတ္တာညနေခင်း၊ မေတ္တာညချမ်းဖြစ်ကာ မေတ္တာနေ့ညများ လှည့်ပတ်နိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုလျက်...။

**တက္ကသိုလ်တေဇာလင်း (အရှင်တေဇနိယ)
ရတနာဘုံမြင့် စာချကျောင်း၊ ချမ်းသာကြီးတောင်တိုက်၊
မန္တလေး။**

စဉ်-မှတ်တမ်း (၁၅-၆-၂၀၁၄)

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ဓာတု

စာပေဟောပြောပွဲ နယ်ခရီးတစ်ခု အတူထွက်ခဲ့ကြစဉ်က ဦးဘုန်း (ဓာတု) ပြောဖူးသည်။ ။

"... 'မေတ္တသုတ်တော်' မှာ လာတဲ့ မေတ္တာပို့သူများ ၊ မေတ္တာထားလိုဖွန့်ကြက်လိုသူများ မေတ္တာမပွားများ မိ ဦးစွာပြုကျင့် ဆောက်တည်အပ်တဲ့ အခြေခံကျင့်စဉ်(၁၅)ချက်ကို တစ်ချက်စီ ရေးသွားဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်"

"ကောင်းတာပေါ့၊ ရေးပါ" ဟု သာ ကျွန်တော် သာမန်မျှ ပြန်ပြော ဖြစ်၏။

"သက္ကော၊ ဥဇ၊ သုဟု ဇု... တစ်ပါးစီကို ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ချင်း ရေးသွားမယ်"

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာပါသည်။ ။ ဦးဘုန်း(ဓာတု)ထံမှ အတွေးရသ ဆောင်းပါများ တန်းစီ ထွက်လာတော့မည်။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နက်နက်စူးစူး တွေးပြီးမှ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရေးတတ်သော သူလက်ကို ကျွန်တော် သိပြီး ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခုခု တွေးကြံထားပြီး ထိုအတွေးကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရေးလိုက်မည်ဟူ၍ ဦးဘုန်း(ဓာတု)က ထုံးစံ အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပါလက်ပါကြီး ထက်သန်စွာ ပြောပါလေတော့သည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း

ဟု ဆိုရခြင်းမှာ ဦးဘုန်း(ဓာတု)သည် စာပေဟောပြောပွဲများ တွင် သူ
ဟောပြောမည့် ခေါင်းစဉ်အကြောင်းအရာများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်
တော့်ကို ကြိုကြိုပြီး ပြောလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ထို့အတူ သူ ရေးမည့် စာကိုလည်း ကြိုကြိုပြီး ပြောတတ်သည်။ ။
ပြောရင်းဖြင့် သူ ဟောမည့် ၊ ရေးမည့် အကြောင်းအရာကို သူ့ဘာသာသူ
‘စဉ်’ နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တတွတ်တွတ် ပြောပြီးနောက် သူ့စကားကို ဤသို့ အဆုံးသတ်ပါသ
ည်။ ။

"အဲဒီဆောင်းပါးတွေ စုပြီး စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်တဲ့ အခါ ဆရာချစ်
အမှာ စာ ရေးပေးရမယ်"

တောင်းဆိုခြင်း၊ မေတ္တာရပ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ဘာသာသူ စီစဉ်ထား
သော ‘အဆိုင်းမင့်’ တစ်ခုထဲသို့ ကျွန်တော့်ကိုပါ ဆွဲထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ။ ရင်းနှီးနားလည်ထားကြသူချင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိ
တ်ခဲ့ သည်။ ။ ထို့နောက် ကိုယ်စီအလုပ်တွေနှင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်။

မကြာပါ။ The First Music ဂျာနယ်တွင် သူ့စာစုများကို တွေ့လာရ
တော့သည်။ ။ ထုံပိုင်းထုံပိုင်းသာ ဖတ်ဖြစ်သည် မို့ အာရုံမှာ ကပ်ငြိခြင်း မ
ရှိဟု ဝန်ခံပါသည်။ ။

သို့သော် အစအဆုံး စုပြီးသား စာမူကြီး ကျွန်တော့်ထံ ဒုတ်ဒုတ်ထိ
ရောက်လာ၏။ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖတ်ဖြစ်သွားသည်။ ။ ကျွန်တော့်ခံ
စားမှုလည်း ပြောင်းသွားသည်။ ။ ‘အဆိုင်းမင့်’ မည်ကာမတ္ထ မဟုတ်
တော့ပါ။ လိုလိုလားလားကြီးပင် ကျွန်တော် အမှာ စာ ရေးချင်စိတ်များ
တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာသည်။ ။ ဦးဘုန်း(ဓာတု)သည် သူ့စာမူထဲကအ
တိုင်း အခြေခံကျင့်စဉ် (၁၅)ချက်ကို ဆောက်တည်လျက် ကျွန်တော့်ထံ

မေတ္တာပို့လွှတ်ခဲ့လေသလား မသိပါ။

သူ့ကို အကြောင်းပြု၍ ကိုယ့်အကြောင်း ပြောသည် ဟု ဆိုလျှင်လည်း ခံပါမည်။ ဦးဘုန်း(ဓာတု)၏ ‘မေတ္တာ... နံနက်ခင်း’ကို ဖတ်ရချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားတွင် ကျွန်တော့်မှာ လည်း အလားတူ ဓာတ်ခံက ရှိနေလေသည် ။ ဓာတ်ခံက နှစ်ခု။ တစ်ခုမှာ ပြီးခဲ့သော ကဆုန်လပြည့်(ဗုဒ္ဓနေ့)က ရန်ကုန်၊ အမျိုးသားဇာတ်ရုံတွင် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တော် ဟောပြောခွင့် ရခဲ့သည် ။ ‘ဗုဒ္ဓနေ့’ အထိမ်းအမှတ် ဓမ္မစာပေ ဟောပြောပွဲ။

ထိုဟောပြောပွဲတွင် ကျွန်တော်က ‘ကျွန်တော်တို့ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဆိုသူများ သည် ကုသိုလ်ရေး၊ ဒါနရေးကိုသာ တွင် တွင် ရှေးရှုပြုနေကြပြီး ကုသိုလ်ရရာကြောင်း အခြေခံဖြစ်သော အသိဉာဏ် ပညာ ဓမ္မရသ၊ ဓမ္မသုတ ရှာဖွေဆည်းပူးဖို့ မှာ တော့ လျော့နည်းပေါ့ဆ နေကြ၏ ’ လို့ ထည့်ပြောခဲ့ပါသည် ။

သဒ္ဓါစရိုက် ပြဋ္ဌာန်းသူ အချို့ကတော့ ကျွန်တော်၏ ထိုထောက်ကွက်ကို မကြိုက်ကြဟု ပြန်ကြားရသည် ။ ပြောလိုသည် မှာ ထိုဟောပြောပွဲ အရှိန်က ပရိသတ်တော့ မသိ။ ဟောသူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်၏ သန္တာန်မှာ အရှိန် မသေချင်သေးပါ။ ‘မင်းက အဲဒီလို ပြောချရအောင် မင်း ကိုယ်တိုင်ကကော...’ ဟု လည်း မေးမိသည် ။ ဆရာဇော်ဂျီ ၏ ‘ပန်ခဲ့သည် ပဲ’ ကဗျာထဲကလို ‘အို... အချင်း... ကျူရီးရှင်၊ သူမူရာ သူအတင်း၊ မင်းဆိုခဲ့စဉ်၊ မင်းကိုလဲ မင်းပင်လျှင် ဘာထင်လို့ လေလဲ’။

ဒုတိယဓာတ်ခံမှာ ယခု ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်သော စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ဆိုင်သည်။ 'ပြန်ဖတ်'ဟု ပြောရခြင်းမှာ ပထမအကြိမ် သာမန်ကာလျှံကာ ဖတ်ထားခဲ့ပြီး ယခုမှ တစ်လုံးစီ တစ်ပုဒ်စီကို စေ့စေ့ငုငုကြီး ပြန်ဖတ်နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်မှာ 'ဓမ္မဘေရီ အရှင်ဝီရိယ တောင်စွန်း၊ သက်တော် ၆၅ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ဆရာတော် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော 'လူတိုင်းအတွက် ပဋ္ဌာန်း' ဖြစ်ပါသည်။

စာအုပ်တစ်နေရာတွင် မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီး မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို ဓမ္မဘေရီ ဆရာတော်က ကိုးကားဖော်ပြထားသည်။ မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီး မန္တလေးမဟာမုနိဘုရားကြီးနား တရားဟောခဲ့စဉ် ဆရာတော်ကြီးက...

"ဟရိုတို့ ရေ... ဟောဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ စာသင်တိုက်ကြီးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်လို့ ဗျ။ အဲဒီစာသင်တိုက်ကြီး တွေမှာ စာချအကျော်အမော် ဆရာတော်ကြီးတွေကလည်း ပဋ္ဌာန်းကို ကျကျနန နားလည်ပြီး စာသင်သားတွေကို သင်ပေးနေတာပေါ့။ အဲဒီ ဆရာတော်ကြီးများ ပို့ချနေတာကတော့ ပိဋကတ်တော်မှာ လာတဲ့ အတိုင်း စာသံပေသံ တွေနဲ့ ခွံခွံညားညား၊ ဘုရားနုတ်ကပါဌ်တော်အတိုင်း ဟောတာဖြစ်လို့ 'စာပဋ္ဌာန်း' လို့ ဆိုကြပါစို့ဗျာ"

ဆရာတော်ကြီးက ဆက်လက်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီး တန်းလန်းပါနေသော 'ငါပဋ္ဌာန်း' အကြောင်း ဟောပါသည်။ ဆက်လက်၍ ...

"အခု ကျုပ်တို့ ဟောမှာ ကတော့ စာပေကျမ်းဂန်နဲ့ လည်း မလွတ်စေဘဲ ဘုရားရှင် အာဘော်လည်း ကျအောင်၊ ရပ်သူရွာသား လူအများလည်း သဘောပေါက်နိုင်အောင် ဟောမှာ ဖြစ်လို့ 'ရွာပဋ္ဌာန်း' လို့ ဆိုရ

လိမ့် မယ်ဗျာ"

ဆရာတော်ကြီး သုံးသွားသော စကားတစ်လုံး ရှိပါသေးသည်။ စာသင်တိုက် စာချဆရာတော်ကြီးများက တော့ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကို အလုံးအရင်းနှင့် သိအောင် ပို့ချခြင်းဖြစ်၍ ‘ပဋ္ဌာန်းကုမ္မဏီကြီးတွေ’ ဟု ဆိုရမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိမှာ မူ ထိုကုမ္မဏီများမှ တစ်ဆင့် သင်ယူမှတ်သားပြီး ရပ်ထဲရွာထဲ ရောက်နိုင်သမျှ ရောက်အောင် လှည့်လည်ဖြန့်ချိနေရသဖြင့် ‘ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ပဋ္ဌာန်းတရားလေးတွေ’ ဖြစ်ကြောင်း...။

ဓမ္မဘေရီ ဆရာတော်ကလည်း ‘လူတိုင်းအတွက် ပဋ္ဌာန်း’ စာအုပ်မှာ လူတိုင်း၏ သန္တာန်မှာ ရှိနေသော ပဋ္ဌာန်းသဘောကို လူတိုင်းသိတန်သလောက် သိနိုင်အောင် ရေးပြမှာ ဖြစ်ကြောင်း အဖွင့်တွင် ဆိုထားပါသည်။ ။

ဤဓာတ်ခံနှစ်ခု ရှိထားနှင့် ပြီး ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်အစုစုတို့ သည် ကာလ၊ ဒေသ၊ လူမျိုးမရွေး ‘အပလိုင်း’ ဖြစ်ပါပေသည် တကား... ဟု နှလုံးသွင်းကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤအချိန်တွင် ဦးဘုန်း(ဓာတု)၏ ‘မေတ္တာ... နံနက်ခင်း’ စာစုကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဖတ်လိုက်ရသော အခါ ‘ဒီအမှာ စာ ငါမှ အပ ဘယ်သူရေးရမှာ လဲ’ ဟု ပင် အနုတိမာနီ ကင်းချင်သလိုလို ဖြစ်သွားမိပါသေးသည်။ ။

‘မေတ္တာ...နံနက်ခင်း’ တွင် ဦးဘုန်း(ဓာတု)က ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး အချီအချ

စကားပြောခန်းပုံစံကို သုံးထား သည် ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်၍ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးမှာ သူ့အိမ်သို့ ကြာသပတေးနေ့ နံနက်တိုင်း ဆွမ်းခံကြွသော ဦးပဉ္စင်း အရှင်ဝဇီရဉာဏ ဖြစ်သည် ။

အချီအချ စကားပြောခန်းဖြင့် ပုံဖော်ထားသော အဖွဲ့မှာ ဤစာစုအတွက် ကွက်တိပင် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုချင် ပါသည် ။ ဤတွင် ဝတ္ထုရေးသော ကျွန်တော်တို့ က ဇာတ်ဆောင်စရိုက် သဘောလေးကို သွားတွေ့လိုက်မိသည် ။

လူပုဂ္ဂိုလ်(ဦးဘုန်း-ဓာတု)က မသိသေးတာကို သိချင်သူ၊ ဝေဝါးဝါးအသိကို ပြတ်ထင်ထင် အသိအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုသူ။ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးတတ်သူ၊ ဖြေသမျှကို နှလုံးတွင် ပိုက်ထုပ်သိမ်းဆည်းလိုသူ (စပ်စုသူ မဟုတ်)။ ထိုမျှသာမက သူ့ကိုယ်သူရော၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမှု၊ သူ ရှင်သန်ကျင်လည် နေရသော လူ့အဖွဲ့အစည်းအပေါ် သက်ပြင်းတရှိုက်ရှိုက်၊ တချချဖြစ်နေသူ၊ အထူးသဖြင့် တာဝန်ခံတာဝန်ရှိထားပြီး တာဝန်မယူ တာဝန်မကျေကြသူများကို ကြည့်ပြီး မောနေသူ၊ အရွတ်များ ပြီး အသားမပါသည့် ဖြစ်ရပ်များ အပေါ် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသူ။

ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ကကော အရိယာ မဟုတ်သေးသည့် ပုထုဇဉ်ရဟန်းပေပဲ။ သူလည်း လူပုဂ္ဂိုလ်နည်းတူ ခံစားချက် ရှိနေသည် သာ။ သို့သော် ဘုရားသားတော်ပီပီ ဓမ္မဖြင့် ချိန်ထိုး၊ သဘာဝဖြင့် သုံးသပ်၊ တရားကိုယ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ ဦးဘုန်း(ဓာတု) မေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ဖြေတတ်သူ။

ထိုသို့သော စရိုက်သဘာဝ ရှိသူတို့ အကြား ဖြစ်ပေါ်သော စကားဝိုင်း

သို့သော် ‘သက္ကော’ မှ အစပြုကာ ‘နစခုဒ္ဒမာစရကိဉ္စိ’ အထိသော အချက်(၁၅)ချက်သည် ပြတ်ပြတ် လင်းလင်း ပေါ်လာလေသည်။ အချက်(၁၅)ချက်ဖြင့် ချိန်ထိုးလိုက်သော မီးမောင်းရောင်တန်းကြီးထဲမှာ မကိုးမကား နိုင်သူတွေ၏ ရုပ်ပုံလွှာများကလည်း အထင်းသား။ (သည် ထဲတွင် စာဖတ်သူလည်း မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ကြည့်နိုင် ပါသေးသည်။)

ထို့ကြောင့် ‘ဒိုင်ယာလော့’ပုံစံသည် ဤစာစုအတွက် ကွက်တိပုံစံ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးပါရဂူ၏ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် (ခေါင်းစဉ် မမှတ်မိတော့ပါ) ကိုလည်း အမှတ်ရလိုက်မိသည်။ ဆရာပါက မြတ်စွာဘုရား တရားဒေသနာ ဟောကြားဆုံးမတော်မူရာတွင် အပြန်အလှန် စကားပြောခြင်းကို အဓိကထား သုံးတော်မူသည် ဟု ဆိုသည်။ ။ ဘုရားရှင်သည် ကြားနာသူ၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို အသိအမှတ်ပြုသည်။ ။ မေးခွန်းများ မေးသည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် ချုပ်နှောင်ကန့်သတ်ခြင်း မပြု။ မေးရင်း ဖြေရင်းဖြင့် နောက်ဆုံး ‘ဒိုင်ယာလော့’ ပြီးသောအခါ ကြားနာသူသည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် သစ္စာသို့ ဆိုက်သွားသည်။ ။ ပါရမီခံကောင်းသော ဉာဏ်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလျှင် အရိယာဆိုက်သွားသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ‘ဘုရားနည်း’ ကို မေ့နေကြသလား မသိ။ သံသယတွေ၊ ဝေးကွာမှုတွေ၊ နားလည်ခြင်း လွဲမှုတွေ၊ အာဃာတတွေ၊ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်မှုတွေ၊ လိမ်ညာမှုတွေ အားလုံး အားလုံးကို တစ်စက်တစ်မှုန်မျှ မကျန်ရလေအောင် ရှင်းလင်းပစ်နိုင်သည် မှာ စစ်မှန်သော ‘ဒိုင်ယာလော့’ ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

ဇာတ်ဆောင်စရိုက်၊ ‘ဒိုင်ယာလော့’ စသည် ဖြင့် ရေးနေရင်း သတိရ

မိတာတစ်ခု ပြောချင်ပါသည်။ ဦးဘုန်း (ဓာတု)၏ စာစုကို ဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ချင်း ဖုန်းပြောဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရင်ခံချင်သလိုလို ဖြစ်နေသော စကားတစ်ခွန်း ပြောမိသည်။

"ရဟန်းနဲ့ ဒကာ စကားပြောသွားကြတာ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိုင်အဖောက် ညီနေကြသလားလို့ တွေးမိတယ်။ တစ်ဖက်ဖက်က ဥပမာ-ဒကာဘက်က ဆိုပါတော့။ အတွန့်တက်တာမျိုး၊ ဆင်ခြေကန်တာမျိုး၊ ရှုထောင့် ပြောင်းကြည့်တာမျိုးဆိုရင် ဝိရောဓိကလေး ဆိုပါတော့။ စကားဝိုင်းက ပိုပြီး လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ကလေး ရှိမလားလို့။ အဲဒီလိုဆိုရင် ပိုပြီး ကြွမလာနိုင်ပေဘူးလား။"

ဦးဘုန်း(ဓာတု)က ပြန်ဖြေသည်။

"ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ အဲဒါမျိုး ထည့်ရေးဖို့ လည်း သတိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ် ရေးရတော့ စာမျက်နှာ အကန့်အသတ်က ရှိနေတယ်။ ဒကာဘက်က အတွန့်တက်လို့ မရဘူး။ စရိုက်ပြိုင် သဘောမျိုး ထည့်ရေးလိုက်ရင် ရှည်လျားထွေပြားသွားမယ်"

ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်နှစ်သက်မိတာက ပြောပါရစေဦး။ ‘မေတ္တသုတ်တော်’ လာ အခြေခံကျင့်စဉ် (၁၅) ချက်ကို ဖွင့်ရာ၌ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အချက်များ တွင် သာဓကများ ဆောင်သွားသော အရေးအသားဖြစ်သည်။

။

‘သက္ကော’ တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သီပေါမင်း၊ ဦးနုနှင့် ခေတ်စနစ်တို့ ၏ စရိုက်များ ။ ‘ဥဇု’ တွင် ပင်လုံညီလာခံ၊ ‘သုဟု ဇူ’ တွင် ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်၊ ‘မုဒု’တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း... စသည် ဖြင့်

...။

ပြောပါရစေဦး။ ‘မေတ္တာ... နံနက်’သည် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖြင့် အတည်အခံ့ ပြောကြသော စကားဝိုင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖတ်နေရင်း ပြုံးမိစေသော အကွက်လေးများ လည်း ကျွဲကူးရေပါ ပါသွားသည်။ ဘယ်လိုအကွက် မျိုးပါလဲ။ ‘မေတ္တသုတ်တော်’ လာ အခြေခံကျင့်စဉ် (၁၅)ချက်နှင့် မညီညွတ်သော သွေဖည်သော ဖြစ်ရပ်များ၊ ပုဂ္ဂိုလ်များကို တို့ ထိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒါ ဦးဘုန်း(ဓာတု) ပဲဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းများပင် ဪ... မေတ္တာဓာတ် ကြီးမားရှာတဲ့ သူ၊ မေတ္တာအကြောင်း ဖွင့်ဆိုရင်း ဦးဘုန်း (ဓာတု) ကရုဏာဒေါသောတွေ ဖြစ်နေရှာပါပကောဟု တွေးမိပြန်ပါသည်။

အမှာ စာလည်း မရှည်သည့် တိုင် မတိုတော့ပြီ။ နိဂုံးချုပ်ပါမည်။

‘မေတ္တသုတ်တော်’ လာ အခြေခံကျင့်စဉ် (၁၅)ချက်ကို တစ်ချက်ချင်း ဦးဘုန်း(ဓာတု)က လောကသဘာဝ မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ တင်၍ ပြပါသည်။ ။ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်သည် တစ်လောကလုံးအတွက် ‘အပလိုင်း’ ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖွင့်ဆိုထားသည်။ အထူးသဖြင့် ‘ယဿနဘာဝတော...’ ကို တွင် တွင် ကြီး ရွတ်နေကြ သော ကျွန်တော်တို့ ၏ အီလည်လည်ယောင်ဝါးဝါး မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် စာရေးဆရာ တစ်ယောက် အလုပ် လုပ်ခဲ့ပေပြီ။

တစ်စုံတစ်ခုကို အခြားတစ်ပါးသူများ ထံ ရောက်စေလိုလျှင်၊ ပေးမျှ

လိုလျှင် ထိုတစ်စုံတစ်ခုက မိမိထံမှာ ကောင်းစွာ တည်ရှိနေရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်မှာ မှ မရှိဘဲ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ပေးလို့ ရမည်နည်း။ ရှင်းပါသည်။

က ရ ဘေးထဲ မှာ ရေ ပြည့်နေ မှာ ငုံ့လင့်နေကြသော ပန်းကန်လုံးလေးများ ထဲသို့ လောင်းငွေပေးနိုင်မှာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ကရားတွေက အပေါက်တွေနဲ့ လား၊ အအက်တွေလား၊ အပိန်အလိမ်တွေလား၊ နှုတ်သီးပေါက် ပိတ်နေသလား။ ဒါမှ မဟုတ် ကရားမှ ဟုတ်ရဲ့ လား...။

မေတ္တာဓာတ်... ကိုယ်နှိုက်ကမှ ချည့်နဲ့ နေလျှင်...။

ကရုဏာ... တကယ့်ကရုဏာ၊ မုဒိတာ... တကယ့်မုဒိတာ ဘယ်မှာ လာ ဆင့်ပွားဖြစ်တည်နိုင် တော့မည် လဲ...။ သို့ဆိုလျှင် ဤလောကကြီး အဘယ်မှာ လျှင် ငြိမ်းချမ်းလှပနိုင်တော့မှာ လဲ။

မိတ်ဆွေကြီး ဦးဘုန်း-ဓာတု (ကျွန်တော်က သူ့ကို ချစ်ခင်လေးစားအပ်သော ညီငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ကိုးကားလျက် ‘ပျို့မောင်ဘုန်း တစ်ရွာလုံး ရှုမဆုံးပေ’ ဟု ခေါ်တတ်သော ‘ပျို့မောင်ဘုန်း’) သည် လူသာဓုခေါ်၊ နတ်သာဓုခေါ် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ကောင်းလေစွ။

မေတ္တာ သဒ္ဓေါ အနန္တော ဆိုသည် နှင့် အညီ...။

မေတ္တာ၏ အသံသည် ဆုံးစမထင် ပျံ့လွင့်ရိုက်ခတ်ပါစေသတည်း...။

ချစ်ဦးညို
(၆-၆-၂၀၁၄)
(ခေတ္တ-မြင်းခြံ)

မေတ္တာ... နံနက်ခင်း

မေတ္တာ - သူတပါး၏ အကျိုးကို
အစစ်အမှန် လိုလားသည့်
တွယ်တာကပ်ငြိခြင်း၊ ကင်းသော စိတ်

အမယ်လေး ... မောလိုက်တာ ...
အားလုံးကို လိုက်ပြီး ညွှန်ကြားနေရတဲ့ ငါ့ဘဝ ... မလွယ်ပါလား။
ငါ မရှိရင် ... ဒီအိမ်ကြီးတော့ ... ခက်ရချေသေးရဲ့ ။
ငါ ... မနက်တိုင်း မေတ္တာပို့သနေလို့
ဒီအိမ်ကြီးကို ကျက်သရေရှိနေတာ။
သူတို့ က မသိကြဘူး။
အင်းပေါ့လေ ...
"မေတ္တသုတ်တော်" တောင် သဘောမပေါက်တဲ့ သူတွေ။

မေတ္တာ ... နံနက်ခင်း

"ယသာ-အကြင် 'မေတ္တသုတ်' တရားတော်၏ အာနုဘာဝတော - အစွမ်းကြောင့် ၊ ယက္ခာ -နတ်အပေါင်းတို့ သည် ၊ ဘိသနံ- ကြောက်မက်ဖွယ် အာရုံမျိုးကို၊ နေဝဒေသန္တိ - မပြနိုင်ကြကုန်"

အပျိုကြီး နှင်းနှင်း၊ နံနက်(၅)နာရီကျော်သည် နှင့် မေတ္တာပို့လေပြီ။ အသက်က (၇၅)နှစ်။ အသံကတော့ ကျယ်သလား မမေးနဲ့ ။ မေတ္တာပို့ကို တေးထပ်သဖွယ် ရွတ်ဆိုတတ်သူလည်း ဖြစ်သည် ။ သူ မေတ္တာပို့သခဲ့သည်မှာ နှစ်(၅၀)ကျော်ပြီ။ သူ့မေတ္တာ ရောက်၊ မရောက်တော့ ကျွန်တော်မသိ။ သူ မေတ္တာပို့သနိုင်ရန် အတွက်၊ အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားဝတ်ပြုနိုင်ရန်အတွက် ဘုရားခန်းကို အကျယ်ကြီး လုပ်ပေးထားရသည် ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖန်တီးပေး ထားရသည် ။

"ဟေ - အို ... သူတော်ကောင်းတို့ ၊ မယံ - ငါတို့ သည် ၊ ဘဏ္ဍာမ - ရွတ်ကြကုန်စို့၊ သန္တိ - ငြိမ်သက်သော၊ ပဒံ - နိဗ္ဗာန်ကို၊ အဘိသမေဓ- ထွင်းဖောက် သိမြင်၍ ..."

ထိုသို့ ရွတ်ဖတ်နေစဉ် ...

"ဒီမယ်ဟေ့၊ ဒီမှာ 'မေတ္တသုတ်' ရွတ်နေတယ်၊ မကြားကြဘူးလား။ ငါ ရွတ်နေတဲ့ 'မေတ္တသုတ်တော်'ကို အာရုံစိုက်ကြမှ ပေါ့။ စာကျက်ရင်လည်း တိုးတိုးကျက်၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်ဟေ့။ တကတဲ၊ စာကျက်တာများ ခုနစ်အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား အော်ဟစ်ပြီး ကျက်နေရတယ်လို့ "

တကယ်တော့ နှင်းနှင်း၏ မေတ္တာပို့သံကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက နေ့စဉ် ကြားနေရပါသည် ။ ပါဠိအသံထွက်က မမှန်၊ အဖြတ်အတောက်က

လွဲ။ အသံကို မဆွဲသင့်တဲ့ နေရာမှာ ဆွဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... သူ၏ မေတ္တာပို့သမှုက ကျွန်တော်တို့ အိမ်၏ နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာ ဖြစ်သလို အားလုံးအတွက် နှိုးစက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

"မေတ္တသုတ်တော် ... ဘယ်နား ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး။ တော်တော်အသံကျယ်တဲ့ ကလေးတွေ။ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား၊ တပည့်တော်မ ဆက်ပြီး ရွတ်ပါမယ်"

ထိုအချိန်တွင် မီးဖိုခန်းထဲ၌ နံနက်စာအတွက် ချက်ပြုတ်နေကြပြီ။ ရဟန်းသံဃာတော်များကို ဆွမ်းလောင်းရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ လမ်းလျှောက်သံတွေ၊ အိုးခွက်ပန်းကန် ဆေးကြောသံတွေ၊ ရေတင်သံတွေ ဆူညံလို့ လာပြီ။

"ကဲ... ကဲ... ယံကရဏီယံ - အကြင်ပြုရမည့် သိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်သည် ပြုသင့်သောအမှု၊ ပြုရသောမဂ်ကိစ္စသည် ၊ အတ္တိ - ရှိ၏ ၊ တံ - ထိုသိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ကို ..."

‘မေတ္တသုတ်တော်’ ရွတ်ဖတ်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ အော်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ကေကေ"

ကေကေက နှင်းနှင်း၏ မြေးအကြီးဆုံး။ သူက ဒီအိမ်တစ်ခုလုံး၏ မန်နေဂျာ။ သူ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး သမျှကို တစ်အိမ်လုံးက စားကြရသည်။ ။

"ရေတင်သံ ကြားတယ်။ ဒါဆိုရင် လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးကို မတည်နဲ့ ဦး ၊ ကြားလားဟေ့။ လျှပ်စစ်မီးအား တွေ့က ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟင်း ... ဒီမှာ ဖြင့် ‘မေတ္တသုတ်တော်’ ကို ကောင်းကောင်း မရွတ်ရဘူး"

အပျိုကြီး နှင်းနှင်းက ဒီအိမ်မှာ အသက်အကြီးဆုံး။ အပျိုကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ပေါင်းရသင်းရ အလွန်ခက် သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူက အလိုက်မသိ၊ သူ့စိတ်ထဲ ထင်သလို ပြောတတ်သည် ။ ထင်သလို လုပ်တတ်သည် ။ အခုလည်း ဘုရားခန်းထဲမှ နေပြီး အားလုံးကို အမိန့်တွေ ပေးနေသည် ။ အာဏာတွေ ပြနေသည် ။ ဥပဒေတွေ ထုတ်နေသည် ။ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်၍ အားလုံးက အလျှော့ပေးထားရသည် ။ ဒါကို သူက နားမလည်။

"အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ဆက်ပြီး ကန်တော့ပါရစေဘုရား။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မမှတ်မိတော့ပါ။ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား။ ကရဏီယံ၊ အတ္တိတံလောက်တော့ ရောက်ပြီထင်ပါရဲ့ ဘုရား။ ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုရင်လည်း ..."

‘မေတ္တာသုတ်တော်’ ကို ဆက်၍ ရွတ်ပြန်လေပြီ။

"အတ္တိ - ရှိ၏ ၊ တံ- ထိုသိက္ခာသုံးရပ် အကျင့်မြတ်ကို၊ ကရဏီယံ- ပြုထိုက်၊ ကျင့်ထိုက်ပေ၏ ၊ သက္ကောစ - စွမ်းနိုင်သူသည် လည်းကောင်း၊ ဥဇုစ - ဖြောင့်မတ်သူသည် လည်းကောင်း၊ သုဝစောစ - ဆိုဆုံးမလွယ်သူသည် လည်းကောင်း ..."

ထိုသို့ ရွတ်ဖတ်နေစဉ် အိမ်၌ မွေးထားသော ‘ကျားသစ်မ’ ဟူသည့် ကြောင်အကြီးက ဘုရားစင်ပေါ်သို့ ခုန်၍ တက်လိုက်သည် ။ ထိုကြောင်မကြီးကို ‘နှင်းနှင်း’ က မြင်လေ၏။

‘မေတ္တာသုတ်တော်’ ရွတ်ဖတ်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး -

"ဟဲ့- ကျားသစ်မ၊ ဘုရားပန်းအိုးတွေ လဲကုန်တော့မှာ ပဲ။ တော်တော်အလိုက်မသိတဲ့ ကြောင်မ၊ မနက် အစောကြီး အနှောင့်အယှက် ပေးနေပြန်ပြီ။ ဘုရားစင်ပေါ်က အခုဆင်း။ ဟဲ့ ... ချစ်ပေါက်၊ မနိုးကြ

သေးဘူးလား။ ဒီမှာ ကြောင်ကို လာပြီး မောင်းကြစမ်း။ မိုးသီတာ... မိုးသီတာ... အိပ်နေကြတုန်းပေးလားဟဲ့။ ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲ၊ ကြည့်ကြဦး။ ဘုရားစင်ပေါ်က ကျားသစ်မကို လာပြီး ဖမ်းကြစမ်း။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကြောင်မ။ ဘုရားကို ကောင်းကောင်း မကန်တော့ရဘူး။"

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် ကျားသစ်မက ဘုရားစင်ပေါ်မှ နေပြီး နှင်းနှင်းကို 'ညောင်... ညောင်... ညောင်...' ဟု ပြန်ပြီး အော်လေသည်။ ။

"တယ်... ဒီကြောင်မ၊ ငါ့ကို ပြန်ပြီးပြောနေပြန်ပြီ။ ဘုရားစင်ပေါ်က အခု ဆင်းစမ်း။ မီးဖိုချောင်ထဲက တစ်ယောက်လောက်... ဒီကို လာခဲ့ဦး။"

မိုးသီတာက လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ချထားခဲ့ပြီး ဘုရားခန်းဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက် လာပြီး ကျားသစ်မကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ။

"အဲဒီ ကျားသစ်မကို အိမ်သာထဲ ထည့်ထားပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်၊ ငါ မေတ္တာပို့ ပြီးပြီဆိုမှ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက် ကြားလား။ ဒီကြောင်မကို အဲဒီလိုလုပ်မှ ငါမေတ္တာ ကောင်းကောင်း ပို့လို့ ရမှာ ။ အမယ်လေး မောလိုက်တာ"

နှင်းနှင်း၏ အမိန့်အာဏာ စကားသံများ ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ၏ အိမ်နံနက်တိုင်း နိုးထခဲ့ရသည် မှာ နှစ်(၅၀) ကျော်ပြီ။

"ကဲ... ‘မေတ္တာသုတ်တော်’ ကို ပြန်ပြီးရွတ်မှ ဖြစ်မယ်။ သက္ကောစ-စွမ်းနိုင်သူသည် လည်းကောင်း၊ ဥဇ္ဇေ-ဖြောင့်မတ်သူသည် လည်းကောင်း၊ သုဟု ဇူစ-အထူးဖြောင့်မတ်သူသည် လည်းကောင်း၊ သုဝစောစ-ဆိုဆုံးမလွယ်သူ သည် လည်းကောင်း၊ မုဒုစ-နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူသည် လည်းကောင်း၊ အနတိမာနီစ-မာန်မာနထောင်လွှားခြင်းမရှိသူသည် လည်းကောင်း၊ အဿ-ဖြစ်ရာ၏။ သန္တုဿကောစ-တင်းတိမ်ရောင့်ရဲလွယ်သူသည် လည်းကောင်း၊ သုဘ ရောစ-အမွှေးအမြူ လွယ်သူသ

ည် လည်းကောင်း၊ အပ္ပကိစ္ဆာစ - နည်းပါးသော ကိစ္စရှိသူသည် လည်းကောင်း..."

‘မေတ္တသုတ်တော်’ ရွတ်ဖတ်နေရင်း နှင်းနှင်း၏ အသံ ရပ်တန့်သွားပြန်လေ၏ ဘာများ ဖြစ်ပါလိမ့်ဟု အိပ်ရာထဲမှ နေပြီး ကျွန်တော်က နားစွင့်နေမိသည် ။

"အလိုတော်"

အသံထွက် လာပြီ။

"မေတ္တာပို့လို့ မှ မဆုံးသေးဘူး၊ လျှပ်စစ်မီးက ပျက်သွားပြန်ပြီ။ တော်တော် စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ လျှပ်စစ်မီး။ စွမ်းအင်ဝန်ကြီးဌာနက ဘာလုပ်နေကြသလဲ မသိဘူး။ ဟော... လူတွေ အိပ်ရာက နိုးရင် လျှပ်စစ်မီးက ပျက်ပြီ။ လူတွေ အိပ်ရာဝင်ပြီဆိုရင် လျှပ်စစ်မီးက လာပြီ။ တကယ့်တလွဲ ဝန်ကြီးဌာန။ လျှပ်စစ်မီး မိတာခတော့ မှန်မှန်တောင်းသလား မမေးနဲ့ ။ ရိုးရိုးအိမ်သုံး မိတာလား၊ လုပ်ငန်းသုံး မိတာလား... မေးလိုမေး။ မိတာကောက်ဖို့ ကျ သတိရတယ်။ လျှပ်စစ်မီး မှန်မှန်ပေးဖို့ ကိုတော့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ မိတာဆောင်ဖို့ ပျက်ကွက်လိုက် တာနဲ့ မီးဖြတ်မယ်လေး... ဘာမလေး။ ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဟဲ့... မိုးသီတာ၊ တရုတ်ဓာတ်မီး ယူခဲ့စမ်း။ ဂက်စ်မီးခြစ်လည်း ယူခဲ့။ တံခါး ထဖွင့်ဦးမှ ပါ။ ပူလိုက်... အိုက်လိုက်တာ"

တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရသည် ။ ဘုရားစင်ပေါ်ရှိ ဖယောင်းတိုင်များကို မိုးသီတာက မီးထွန်းညှိပေး၏။ ဘုရားအား မီးပူဇော်၏။

"ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မယ်မင်းကြီးမရယ်။ ဘာလဲ၊ နင်က ငါခေါ်လို့ စိတ်တိုနေတာလား။ ဒီမှာ မေတ္တ သုတ်တော် ရွတ်နေတာ။ ငါ့ကို ကူညီကြ ။ ဟဲ့... ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိရင် လက်ဝါးလေးနဲ့ ကာရတယ်ဟဲ့။ ဒီ

လောက်လေးမှ မသိဘူးလား"

မိုးသီတာက အပြုံးမပျက်ပါ။ နှင်းနှင်းကို စိတ်မဆိုးပါ။ နှင်းနှင်းခိုင်း သမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ကိုင်ပေးရှာသည်။

"သမီး ထိုင်စောင့်ပေးရမလား။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ တော့ သမီးလုပ်လက်စ အလုပ်တွေ ရှိနေသေးတယ်"

"ညည်းသဘော... ညည်းသဘော"

နှင်းနှင်းအသံက အော်သံ၊ ငေါက်သံ၊ အမိန့်ပေးသံတွေ ပါနေလေ၏။

"အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်မ ဆက်ပြီး ‘မေတ္တာသုတ်တော်’ ကိုရွတ်ဆိုခွင့်ပြုပါ ဘုရား။ သန္တုဿကောစ-တင်းတိမ်ရောင့်ရဲလွယ်သူသည် လည်းကောင်း၊ သုဘရောစ-အမွေးအမြူလွယ်သူသည် လည်းကောင်း၊ အပ္ပကိစ္စောစ- နည်းပါးသောကိစ္စရှိသူသည် လည်းကောင်း၊ သလ္လဟု ကဝုတ္တိစ- ပေါ့ပါးသော အဖြစ်ရှိသူသည် လည်းကောင်း၊ သန္တိန္ဒြိယောစ- ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိသူသည် လည်းကောင်း၊ နိပကောစ- ရင့်ကျက်သော ပညာရှိသူသည် လည်းကောင်း၊ အပ္ပဂစ္ဆောစ- ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျခြင်း မရှိသူသည် လည်းကောင်း၊ ကုလေသု- အိမ်သူအိမ်သား လူတို့ ၌ ၊ အနနဂိဒ္ဓေါစ- တွယ်တာမက်မောခြင်း မရှိသူသည် လည်းကောင်း၊ အဿ- ဖြစ်ရာ၏။ ဟဲ့... မိုးသီတာ၊ တံခါးကို နည်းနည်းလေး လာပြီး စေ့ပေးစမ်း။ လေတိုက်လို့ ဖယောင်းတိုင်မီးက ငြိမ်းတော့မယ်ဟဲ့။ ငါ ခေါ်နေတာ မကြားကြဘူးလား"

နံနက်ခင်းတစ်ခုလုံး နှင်းနှင်း၏ အော်သံ၊ ငေါက်သံလွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရ။ အိမ်ရှေ့တွင် တံမြက်စည်း လှည်းသူက လှည်း၊ အမှိုက်ကောက်သူကကောက်၊ ရေဖျန်းသူက ဖျန်း။

မကြာမီ... သံဃာတော်များ ကြွလာကြတော့မည်။ ကိုယ့်အလုပ်ဖြင့် ကိုယ်... ရှုပ်နေကြသည် ။ နှင်းနှင်း တစ်ယောက်ကတော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မေတ္တာသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရင်း အားလုံးကို ကြိမ်းမောင်း၍ နေလေသည် ။

"ဟဲ့... ဒီမှာ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေက ငြိမ်းကုန်ပြီ။ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား။ ခက်တော့တာပဲ။ တစ်ယောက်လောက် လာကြစမ်း"

ထိုအချိန်တွင် အငယ်ဆုံး မြေးမ ချစ်ပေါက် နိုး လာပြီး။ "နှင်းနှင်း" အနားသို့ မဝံ့မရဲ ကပ်သွားပုံရသည် ။

"ဟဲ့... ချစ်ပေါက်၊ ငါ့အနား လာစမ်း။ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ပြန်ပြီး ပူဇော်ပေးစမ်း။ မိုးသီတာက တံခါး ပေါက်တွေကို အကုန်ဖွင့်သွားတယ်။ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့ ဟာမလေး။ တံခါးပေါက်တွေကို အရင်စေ့လိုက်ဦး ။ အကုန်လည်း မပိတ်နဲ့ ဦးဟဲ့၊ နည်းနည်းလေးတော့ ဟထား။ အမယ်လေး... မောလိုက်တာ။ အားလုံးကို လိုက်ပြီး ညွှန်ကြားနေရတဲ့ ငါ့ဘဝ မလွယ်ပါလား။ ငါ မရှိရင် ဒီအိမ်ကြီးတော့ ခက်ရချေသေးရဲ့ ။ ငါ မနက်တိုင်း မေတ္တာပို့သ နေလို့ ဒီအိမ်ကြီး ကျက်သရေ ရှိနေတာ၊ သူတို့ က မသိကြဘူး။ အင်းပေါ့လေ၊ ‘မေတ္တာသုတ်တော်’ တောင် သဘောမပေါက်တဲ့ သူတွေ"

သူ့အပြောအောက်တွင် ချစ်ပေါက် တစ်ယောက် မျက်စောင်းတခဲခဲဖြင့် နားထောင်နေမည်မှာ သေချာသည် ။ နှင်းနှင်းနှင့် ချစ်ပေါက်သည် အိမ်၏ အကြီးဆုံးနှင့် အငယ်ဆုံး။ ဒီတော့ အမြဲတမ်း အဆင်မပြေကြ။

"ကဲ... မထူးပါဘူး၊ အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ‘မေတ္တာသုတ်တော်’ ကို အစကနေပြီး အဆုံးထိ ပါဠိနဲ့ အနက် တွဲဖက်ရွတ်ဖတ်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ပါ ဘုရား။ ဒါကြောင့် မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အရပ်(၁

၀) မျက်နှာ မေတ္တာပို့ကိုပဲ ရွတ်ဖတ်ပါရစေတော့ ဘုရား။ ဒီအိမ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးက မေတ္တာနည်းကြပါတယ် ဘုရား။ သူတို့ အတွက် တပည့်တော်မက ရွတ်ဖတ်ပေးနေတယ် ဆိုတာ သူတို့ က သဘောမပေါက်ကြပါဘူးဘုရား။ ခေတ်လူငယ်တွေများ ပြောရဆိုရ အတော်ခက်ပါတယ်ဘုရား"

ချစ်ပေါက်၏ ခြေဆောင့်သံ... သဲ့သဲ့ကို ကျွန်တော်က ကြားလိုက်ရသည် ။

"ဟဲ့... ချစ်ပေါက်၊ ခြေမဆောင့်နဲ့ ။ ဘာလဲ၊ ညည်းတို့ က ဒီဦးတွေ လား၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

ဤသို့ ပြောပြီး နှင်းနှင်းက အရပ်(၁၀)မျက်နှာ မေတ္တာပို့ကို စတင်ပြီး ရွတ်ဖတ်လေတော့သည် ။ အရှေ့အရပ်မှ စပြီး မေတ္တာပို့လေ၏။ ပြီးနောက် အရှေ့တောင်အရပ်၊ တောင်အရပ်။ ဤသို့ဖြင့် မြောက်အရပ် သို့အရောက်...

"ဟဲ့... ချစ်ပေါက်၊ ဒီကိုလာစမ်း။ ငါ့ကို ခြင်တွေ ကိုက်နေတယ်၊ မသိကြဘူးလား။ လာပြီး ယပ်ခတ်ပေး ကြစမ်း။ ဒီမှာ ငါ့ကို ခြင်တွေက ချီနေကြပြီ"

ချစ်ပေါက်က နှင်းနှင်းနားသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားလေ၏။ ချစ်ပေါက်၏ ဘယ်လက်ထဲတွင် ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ကိုင်ထား၏။ ညာဘက်လက်ထဲတွင် မူ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား သွင်းထားသော ခြင်ရိုက်ဘတ်တံ တစ်ခုပါလေ၏။ ချစ်ပေါက်က နှင်းနှင်းကို ယပ်ခတ်ပေးပြီး ခြင်များကို ခါပေး၏။ ခြင်များက တဝီဝီ။ မန္တလေး 'ခြင်'ဆိုတာ သဲနဲ့ ဆုပ်ပြီး ပက်သလိုမျိုး။ ဒီတော့ ယပ်တောင်က မနိုင်။

"ဟဲ့... ချစ်ပေါက်၊ သေချာ ခတ်စမ်းပါဟဲ့။ နှေးလိုက်တာ"

နှင်းနှင်း၏ အသံကိုသာ ကြားနေရသည်။ ။

"ကဲ... မိချစ်ပေါက်၊ နင့်လက်ထဲကခြင်ရိုက်တဲ့ ‘လျှပ်စစ်ဘတ်တံ’ ငါ့ကို ပေးစမ်း၊ နင်သွားတော့"

နှင်းနှင်းက အရပ်(၁၀)မျက်နှာ ပြည့်အောင် မေတ္တာပို့ပြီးနောက် ‘ရှည်တို အလတ်’၊ ‘မြင်အပ် မမြင်အပ်’ သတ္တဝါများ ... ဆက်ပြီး မေတ္တာပို့နေလေ၏။

‘တဖောက်ဖောက်’ နှင့် ခြင်ရိုက်သံတွေက ဘုရားခန်းထဲမှာ ဆူညံလို့ ။
